

Apolinary Polek, Późny wrzesień pod Chełmem

Ogromny pusty żagiel nieba
Już łopocze nad starym cmentarzem
Na ugorach ciągle rośnie bieda
Pożar liści w błotnistym jarze
Od kilku dni się zbiera na burzę
Stary Wasyl grabi liście z chodnika
Jego żona na ganku ścina róże
A za oknem zegar tyka
A my w sadzie jabłka zrywamy
Upieczone w słońcu na rumiano
Dym z ogniska snuje się polami
Pachnie mocno już jesienią siano
Zbłąkany strzępek mgły sunął szosą
Na zakręcie zniknął w żółtej trawie
Ze wsi rzadkie echa się niosą
Stary Wasyl odłożył grabie
Ktoś daleko jeszcze słomę zwozi
Wóz powoli znika za wzgórzami
Dzieci w izbie modlą się do Bozi
Zasypiają Bazylany
A my w sadzie jabłka pieczemy
W trzaskającym ogniu na rumiano
Patrzy na nas w ciemnościach las niemy
Sen nas woła powoli na siano